

„Min Gud! hvorledes?
skal aldrig se — — de Stjerner — —“.

„Det er tungest,
at dig jeg ikke ser nu, vi skal skilles.“
„Et Øjeblik, — — du Himlens Herre! — Romney
tal, Romney! det kan ikke være sandt,
jeg holder dine Hænder, svar mig! svar!
jeg ser op i dit Ansigt! ser du mig?“

„Saa lidt som disse Himlens klare Stjerner!
Min Stjerne er du selv, du var, du er;
den vil jeg ikke skjule i mit Mørke.
Du skælver, græder! — — kære, nu forstaar jeg,
du hørte om min Sygdom, ikke sandt?
men ikke om dens Udfald.“

„Blind! — — o Romney!
og er der — — intet Haab?“

„Jo, der er Haab;
thi denne Mand, hovmodig, rastløs før,
der vilde skabe hele Verden om
og træde, han alene vidste Raad
for al den Nød, hans Brødre maatte lide,
er nu taalmodig, der er Haab; min Sjæl
staar seende bag Øjets dunkle Rude.
Nu er jeg stille, endnu fuld af Medynk
med alle dem, der lider, men taalmodig,
tilfreds med blot at gøre, hvad jeg kan;
thi er jeg end afmægtig som en Sten,
en Sten kan give Ly dog for en Orm;
jo, der er Haab, Aurora.“

„Haab for mig?
Plads under denne Sten for slig en Orm?
O, Romney! — hvis jeg kom — og sagde — — hvad
jeg neppe kan faa sagt for Graad og Hulken,
hvad Kvinder kun med bitter Graad kan sige
— — vor Stolthed staar imod, til Hjærtet brister —
— jeg elsker — — elsker dig.“

„Tys! stille! Medynk
kan drive Kvinder til Afsindighed;